

Arrest

**nr. 86 657 van 31 augustus 2012
in de zaak XI**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOERMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnen gekomen op 17 februari 2012 en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 februari 2012 werd het dossier van de verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

1.3. Op 4 april 2012 neemt de Adjunct-commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Urus-Martan (Tsjetsjenië) waar u het grootste deel van uw leven gewoond heeft.

U woont met uw vrouw, kinderen en uw ouders in Urus-Martan. In het jaar 2000 verhuist u vanwege de oorlog met uw gezin naar Maykop (regio Adygeya). Daar houdt u zich vanaf 2006 bezig met handel in bouwmaterialen. Daartoe gaat u tot twee keer per week terug naar Tsjetsjenië.

In april 2011 leert u in Grozny een zekere Fatima kennen. Zij heeft een handel in voedingswaren en daarom voert u met haar ongeveer twee keer per maand handelsritten uit, onder andere in Grozny en Urus-Martan. Tussen u en haar ontstaat er een amoureuze relatie.

Op 6 augustus 2011 belt Fatima u op en vraagt u naar de rand van Urus-Martan te komen. Daar aangekomen treft u haar niet aan, maar wordt u onmiddellijk meegenomen door gemaskerde mannen. U wordt geslagen en ondervraagd over Fatima. U wordt ook beschuldigd van voedsel geleverd te hebben aan de rebellen. Op 7 augustus 2011 slaagt uw broer erin u met de hulp van zijn vroegere klasgenoot R. D., die op dat moment politiechef is in Urus-Martan, vrij te kopen. De volgende dag gaat u naar het ziekenhuis waar u tot 19 augustus 2011 zal blijven om uw wonden te laten verzorgen. Begin september 2011 vertrekt u opnieuw naar Maykop waar u zal blijven tot uw vertrek uit Rusland. Begin oktober 2011 en in november 2011 komen nog twee convocaties toe op uw adres in Urus-Martan.

Uiteindelijk verlaat u Rusland op 29 december 2011. Een familielid brengt u van Maykop met de wagen naar Wit-Rusland waar u een tijd zal verblijven. Op 25 februari 2012 rijdt u via Litouwen, Polen en Duitsland naar België waar u op 27 februari 2012 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele geboorteakte, uw origineel rijbewijs en een origineel Russisch medisch attest.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U vreest de speciale dienst door wie u aangehouden en mishandeld werd en verklaart gezocht te worden door de politie van Urus-Martan omdat u verdacht wordt van betrokkenheid bij de rebellen (CGVS p. 7-8). Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om te beginnen blijft u over een aantal essentiële elementen over de kern van uw asielrelaas (nl. uw geliefde Fatima en haar handel in voedsel) dermate vaag dat uw verklaringen hieromtrent ongelooftwaardig worden.

Zo verklaart u niet te weten wat de familienaam van Fatima is. Dat u zich haar naam niet kan herinneren omdat ze een moeilijke naam had, is een bijzonder povere uitleg (CGVS p. 8). Van iemand die verklaart een amoureuze relatie te hebben met een vrouw met wie hij af en toe samen ritten uitvoerde om haar voedingswaren te verdelen (CGVS p. 8-10) – wat later de oorzaak blijkt van zijn

eigen problemen met de autoriteiten van zijn land – kan op zijn minst verwacht worden dat hij de volledige naam van die vrouw kent.

U verklaart dat u met Fatima soms (tot twee keer per maand) op pad ging om haar voedingswaren aan winkels te leveren. De overschot van dat voedsel brachten jullie naar kennissen van Fatima. Als u gevraagd wordt om welke kennissen het gaat, antwoordt u 'ze had kennissen' en 'ze belde naar iemand en zei dat ze voedsel zou brengen. Dat deden we'. U kan echter niet zeggen om wie het precies gaat of waar die mensen woonden (CGVS p. 9-10). Het is vreemd dat u hier zo slecht van op de hoogte bent omdat u verklaart later begrepen te hebben dat Fatima voedsel aan rebellen leverde en omdat men tijdens uw arrestatie van u wou weten naar wie en naar waar jullie voedsel leverden (CGVS p. 8-9). Hieromtrent verklaart u dat u niet wist dat Fatima effectief voedsel naar rebellen had gebracht, maar dat er nog andere chauffeurs waren met wie Fatima samenwerkte – van wie u echter niet weet wie dat waren. U verklaart nergens nagegaan te zijn of het werkelijk klopte dat Fatima voedsel naar rebellen bracht. Ook verklaart u niet geïnformeerd te hebben of de andere chauffeurs ook problemen hebben gekend net als u (CGVS p. 10). Welnu, als u daadwerkelijk in de problemen kwam door met Fatima voedsel vervoerd te hebben naar winkels en haar kennissen en als er nog andere chauffeurs waren zoals u, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u meer weet over de personen en de plaatsen waar u dat voedsel leverde en over de andere chauffeurs waarvan u wel degelijk wist dat ze bestonden; of dat u op zijn minst pogingen zou ondernemen om zich te informeren over de ware toedracht van Fatima's activiteiten en over de eventuele problemen die de andere chauffeurs hadden meegemaakt. Dit heeft u echter nagelaten te doen.

Ten slotte verklaart u dat u op 6 augustus 2011 met Fatima – met wie u vanaf april 2011 voedsel ging leveren aan winkels en haar kennissen – had afgesproken aan de rand van Urus-Martan. Daar aangekomen, treft u haar echter niet aan maar wordt u meteen meegenomen door gemaskerde mannen die u beschuldigen van voedsel geleverd te hebben aan rebellen (CGVS p. 7-8 & p. 9). U verklaart niet te weten wat er met Fatima gebeurd is. U heeft niets ondernomen om te achterhalen wat er met haar gebeurd was (CGVS p. 12) – wat gezien de doorslaggevende rol die Fatima in uw asielrelaas speelt, van u redelijkerwijs wel verwacht kan worden. U bent naar eigen zeggen uw gsm met al uw nummers kwijt en volgens u moest jullie amoureuze relatie verborgen blijven voor haar broer (CGVS p. 12). Deze verklaringen overtuigen echter allerm minst waarom u niet naar Fatima geïnformeerd heeft. Er bestaan tegenwoordig immers voldoende communicatiemiddelen naast de gsm en het loutere feit dat u naar de situatie van Fatima (voor de buitenwereld gewoon een klant van u) zou informeren, betekent niet dat haar familie te weten zou komen dat er een amoureuze relatie tussen jullie zou bestaan.

Zoals aangetoond maken bovenstaande vaagheden over Fatima (die dé oorzaak blijkt van uw problemen) uw asielrelaas ongeloofwaardig. Dit wordt nog versterkt door een aantal andere merkwaaardige vaststellingen in verband met de problemen die u zelf zou meegemaakt hebben.

Zo verklaart u op 6 augustus 2011 meegenomen te zijn door gemaskerde mannen naar een onbekende plaats. Niemand van uw familie of vrienden wist waar u was. U werd op 7 augustus 2011 vrijgelaten dankzij de tussenkomst van R.D., een ex-klasgenoot van uw broer die bij de politie van Urus-Martan werkt (CGVS p. 7-8 & p. 10-11). U verklaart dat uw broer 200.000 roebel losgeld betaalde voor uw vrijlating, maar hoe de geldoverdracht precies gegaan is of via welke mensen dat verlopen is, weet u niet. U verklaart dat uw broer daarmee bezig was via D., maar hoe die überhaupt te weten was gekomen waar of door wie u werd vastgehouden, weet u evenmin (CGVS p. 11). Deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Aangezien u verklaarde dat men een sterke bewaking heeft (op de plaats waar u vastgehouden werd) en het niet gemakkelijk is om daar te geraken (CGVS p. 11) – en het bijgevolg dus geen sinecure was om te weten te komen waar de gemaskerde mannen u vasthielden –, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet hoe of via welke connecties D. u kon vinden en dat u weet hoe het losgeld precies geregeld was. U verklaart immers dat u uw broer, dé persoon die contact had met D. en zich bezighield met uw vrijkoop (CGVS p. 11), nog gezien heeft na uw vrijlating, waardoor u nog de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Er blijkt ook dat u D. zelf nog gesproken heeft na uw vrijlating (zie hieronder).

U verklaart dat uw broer u zei dat er nog twee convocaties van de politie van Urus-Martan waren toegekomen op uw adres in Urus-Martan terwijl u zelf terug in Maykop (regio Adygeya) was. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u deze convocaties niet neerlegt, hoewel u verklaarde dat uw broer u die per email zou kunnen opsturen (CGVS p. 13) – tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent echter niets ontvangen. Volgens u kwam de eerste convocatie

toe begin oktober (2011) en de tweede later, maar u weet niet exact wanneer. Als u gevraagd wordt wanneer u zich moest aanmelden, antwoordt u 'in oktober' en 'ik denk in november'; exact weet u het niet. U verklaart dat u zich moest melden als verdachte, maar waarover dat ging, weet u niet. U verklaart niet gevraagd te hebben aan uw broer of hij dat kon nagaan (CGVS p. 7-8 & p. 12-13). Nog in dit opzicht verklaart u dat D. u in augustus 2011 na uw arrestatie in het ziekenhuis kwam opzoeken en u zei dat u beter kon vertrekken omdat u beschuldigd werd van medeplichtigheid aan de rebellie (CGVS p. 8). U verklaart niet geïnformeerd te hebben naar nieuws over die beschuldiging en bovendien weet u niet of er voor u gevolgen zijn geweest omwille van het feit dat u zich niet ging aanmelden in het kader van de convocaties. Dit is bijzonder ongeloofwaardig. Indien er daadwerkelijk convocaties zouden zijn toegekomen voor u, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan enig begin van bewijs voorlegt, dat u weet wanneer u zich moest aanmelden, dat u nagaat of die convocaties iets te maken hebben met de beschuldiging die u van D. te horen kreeg, dat u informeert naar de stand van zaken van die beschuldiging en dat u weet wat het gevolg geweest is van uw niet-aanmelding. U verklaart immers dat ze de opdracht kunnen geven tot een federale opsporing als u zich niet aanmeldt; u weet niet of dat in uw geval gebeurd is (CGVS p. 13). Nochtans verklaart u nog steeds contacten te hebben met familieleden en vrienden in Tsjetsjenië (CGVS p. 3).

Ten slotte dient nog gewezen te worden op een flagrante tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u aflegt op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. U verklaart op het CGVS dat u op 6 augustus 2011 werd meegenomen en dat u op dat moment slagen kreeg omdat u zich verzette. Op 7 augustus 2011 's nachts werd u vrijgekocht en naar huis gebracht waar u zich waste en omkleedde. De volgende morgen, op 8 augustus 2011, werd u naar het ziekenhuis gebracht waar u tot 19 augustus 2011 bleef. Tussen het moment dat u thuiskwam en u naar het ziekenhuis ging, verklaart u niets meer meegemaakt te hebben met de mensen die u meegenomen hadden en hen niet meer gezien te hebben (CGVS p. 4-5 & p. 12). Van uw opname in het ziekenhuis legt u een medisch attest voor (document 2 in administratief dossier). Op DVZ daarentegen verklaarde u dat u op 6 augustus 2011 werd meegenomen en dat u ongeveer twee dagen werd vastgehouden. Op 8 augustus 2011 zou u aangevallen zijn door die onbekenden die u gearresteerd hadden, waardoor u in het ziekenhuis belandde (CGVS-vragenlijst 27.02.2012 p. 2-3 vraag 3.1 & 3.5). Hiermee geconfronteerd, blijft u bij uw versie van de feiten op het CGVS, namelijk dat u op 6 augustus 2011 werd meegenomen en geslagen, dat u op 7 augustus 2011 vrijkwam en ze daarna niet meer gezien heeft. U verklaart dat men u misschien niet goed begrepen heeft (CGVS p. 12). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake uw ontvoerders die u na uw arrestatie nog zou zijn tegengekomen of niet. Overigens kan nog worden opgemerkt dat de verklaringen die genoteerd werden op de Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst bestemd voor het Commissariaat-generaal u werden voorgelezen in het Russisch en u deze voor akkoord heeft ondertekend. Uw verklaring dat men u misschien niet goed begrepen heeft, is bijgevolg pover te noemen. Het medisch attest dat u neerlegt is niet in staat deze vaststellingen recht te zetten. Het document vermeldt dat u zelf verklaarde dat u door onbekende mensen geslagen was geweest; dit zijn echter subjectieve verklaringen die niet op objectieve wijze gestaafd worden. (De inhoud van) dit medisch attest is ook niet van die aard dat het bovenvermelde tegenstrijdigheid zou kunnen verklaren.

Wat betreft uw intern Russisch paspoort, verklaart u dat dit document werd ingehouden tijdens uw arrestatie op 6 augustus 2011 (CGVS p. 5). Zoals hierboven omstandig aangetoond, kan geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde asielmotieven, onder andere uw arrestatie van 6 augustus 2011. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou uw intern paspoort op dat moment ingehouden zijn. Nog in dit verband verklaart u enkel met uw rijbewijs van Maykop naar Wit-Rusland gereden te zijn zonder dat u identiteitscontrole kreeg aan de grens tussen Rusland en Wit-Rusland. Van Wit-Rusland ging u verder via Litouwen, Polen en Duitsland naar België met een andere personenauto. U verklaart dat u foto's moest geven aan de persoon die uw reis regelde, maar waarvoor dat was, weet u niet. U verklaart dat u aan de douane in de auto bleef zitten en dat de chauffeur een bepaald document toonde aan de grens, een soort paspoort van donkerblauwe kleur. Wat voor paspoort dat was, weet u niet exact ('het leek op een paspoort maar ik heb het niet gezien'). U verklaart dat er waarschijnlijk iets voor u voorzien was, maar meer details rond zo'n document weet u niet. U verklaart ook geen persoonlijke identiteitscontrole gekregen te hebben onderweg (CGVS p. 6-7). Deze verklaringen zijn ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder

persoonlijke identiteitscontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen en dat u niet weet welke documenten voor u voorzien waren. Gelet op bovenstaande elementen, ontstaat het vermoeden dat u wel degelijk nog beschikt over uw identiteitsdocumenten, maar ze bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Concluderend dient gesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden wegens hulp aan rebellen (nl. het met Fatima verdelen van voedsel aan haar kennissen). De documenten die u neerlegt, kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte en uw rijbewijs bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Het medisch attest werd reeds eerder besproken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oordeelt dat door de onderlinge verwevenheid van beide middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.3. De verzoeker vangt aan met een theoretische bespreking van de motiveringsplicht, waarna hij stelt dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet deugdelijk zijn, omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en omdat ze in sommige gevallen feitelijk onjuist zijn. Hierdoor zou de materiële motiveringsplicht geschonden zijn. De verzoeker meent dat tevens de zorgvuldigheidsplicht is geschonden doordat de bestreden beslissing een gebrek aan behoorlijke feitenvinding vertoont en doordat er geen zorgvuldige afweging van zijn belangen werd gedaan. De verzoeker voert aan dat zijn asielrelaas onmogelijk als ongeloofwaardig kan worden beschouwd en dat de bestreden beslissing, gelet op de daarin voorkomende inconsequenties en de onduidelijke of onjuiste voorstellingen van verzoekers verklaringen, niet berust op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging. De verzoeker merkt op dat er wel degelijk voldoende elementen zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Het feitenrelaas van de verzoeker zou aantonen dat hij zich wel degelijk in groot gevaar bevindt daar hij werd geslagen en zwaar werd verwond door gemaskerde mannen en dit met een ziekenhuisopname van 11 dagen tot gevolg. Hij werd geslagen en gepijnigd op grond van loze beschuldigingen van leveren van voedsel aan rebellen en werd zodoende

blootgesteld aan een risico voor zijn leven, vrijheid of minstens een grove schending van zijn mensenrechten. Hij kon de bescherming van de overheid of de NGO's die actief zijn in Tsjetsjenië niet inroepen omdat hij beschuldigd wordt van rebellie en de overheid hem zoekt in plaats van hem hulp te bieden. De verzoeker voert aan dat aan alle voorwaarden van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet zijn voldaan, zodat zijn asielaanvraag in toepassing van de hogere norm van de kwalificatierichtlijn 2004/83/EG geloofwaardig moet worden bevonden. Aangezien de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, wat niet redelijkerwijze kan worden betwist, meent de verzoeker redelijkerwijze aannemelijk te maken dat hij persoonlijk aan ernstige schendingen van de mensenrechten is onderhevig geweest en er een reële vrees bestaat dat dit in geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw zal gebeuren. Een intern vluchtalternatief zou er volgens de verzoeker niet zijn, aangezien hij federaal wordt gezocht en dus onmogelijk elders in Tsjetsjenië kan verblijven.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken een vragenlijst invulde die hij, nadat het document hem werd voorgelezen in het Russisch, ondertekende. Verder blijkt dat de verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Verzoeker voert verder de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. In de bestreden beslissing worden de volgende motieven aangewend om te besluiten tot de verwerping van de asielaanvraag van de verzoeker: (i) de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië kunnen op zich niet volstaan voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut en een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming is noodzakelijk, (ii) de verzoeker blijft over een aantal essentiële elementen over de kern van zijn asielrelaas dermate vaag dat zijn verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig zijn, (iii) de ongeloofwaardigheid wordt nog versterkt door een aantal andere onwetendheden en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het losgeld dat door de broer van de verzoeker zou zijn betaald en met betrekking tot de convocaties van de politie van Urus-Martan, (iv) er zijn een aantal flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die de verzoeker aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, (v) de verklaringen van de verzoeker omtrent het inhouden van zijn intern Russisch paspoort zijn ongeloofwaardig en er kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat de verzoeker dat hij zonder identiteitscontrole de Schengenzone zou zijn binnengekomen, (vi) de documenten die de verzoeker heeft neergelegd bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist en (vii) de situatie in Tsjetsjenië is momenteel niet van aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De algemene situatie in het land van herkomst werd geanalyseerd en beoordeeld aan de hand van objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Voor wat betreft het specifieke asielrelaas van verzoeker wordt op uitvoerige wijze en telkenmale met specifieke verwijzing naar het gehoorverslag, aangeduid waar de vaagheden, inconsistenties, onwetendheden en tegenstrijdigheden in het asielrelaas van de verzoeker precies in zijn gelegen. De verzoeker doet in het onderhavige beroep geen enkele poging om de verschillende mankementen in zijn asielrelaas op een concrete wijze te weerleggen. Hij beperkt zich tot de loutere beweringen dat zijn asielrelaas onmogelijk als ongeloofwaardig kan worden beschouwd en dat er wel degelijk voldoende elementen zijn op basis waarvan kan worden besloten dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenwel, gelet op de motieven in de bestreden beslissing die pertinent zijn omdat ze de kern van het asielrelaas raken en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, volstaat het niet om louter te verwijzen naar eerdere verklaringen en met algemene bewoordingen aan te geven dat het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming hem onterecht geweigerd zijn. De verzoeker dient met concrete inhoudelijke argumenten aan te tonen waarom hij in weerwil van de bevindingen van de verwerende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert, respectievelijk, er in zijn hoofde een reëel risico op het lopen van ernstige schade bestaat. *In casu* blijft de verzoeker in gebreke. De Raad stelt na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier vast dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten en sluit zich dan ook volledig aan bij de in de bestreden beslissing weergegeven motieven.

2.9. De verzoeker verwijst voorts naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Te dezen merkt de Raad op dat *in casu* niet voldaan is aan de voorwaarden van deze bepaling, aangezien genoegzaam werd vastgesteld dat de verklaringen van de verzoeker niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.10. Waar de verzoeker stelt dat er geen evenwichtige belangenafweging is gemaakt, stelt de Raad vast dat de verzoeker nalaat hieromtrent enige concrete toelichting te verschaffen.

2.11. De beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Gelet op wat voorafgaat kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch, gelet op het feit dat hij geen andere elementen aanvoert dan deze die zijn ongeloofwaardig asielrelaas constitueren, een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. A. DENYS ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS